Suojeluskuntalainen

Sunnuntaina 9 kesäkuuta 1918

N:o 12 | Lehti jaetaan ilmaiseksi joka sunnuntaiksi asiamiesten kautta | Toimittaja: Otto Aarnisalo

Toinen rukouspäivä.

Selwiytymisen ehdot.

Jos kansani, joka minun nimeni mukaan on nimitetty, nöyrtyy, ja he rukoilewat ja etsiwät minun kaswojani ja kääntywät pois pahoilta teiltänsä, niin minä kuulen heitä taiwaista ja annan heidän syntinsä anteeksi ja teen heidän maansa terweeksi. 2 Aikak. 7: 14.

Kun Salomo oli saanut temppelin walmiiksi, ilmoitettiin hänelle kansallisen menestymisen ehdot. Jos muun muassa Herran toimesta tulee maanwaiwoja, kuten kuiwuus, heinäsirkkain aikaansaama tuho tai rutto, on selwiytymisen ehtona, että kansa nöyrtyy, rukoilee ja etsii Herran kaswoja sekä kääntyy pois pahoilta teiltään.

Suomea on nyt kohdannut sellainen kansallinen onnettomuus, ettei sen wertaista ennen ole sille tapahtunut. Jos mieli tästä selwiytyä, on poistettawa onnettomuuden perimmäinen syy. Sellaisena on luopuminen Jumalasta.

Oli aika, jolloin yhän kunnioitus tässä kansassa niin sen ylhäisissä kuin alhaisissa oli yleinen. Paha silloin wielä leimattiin pahaksi, ja täytyi sen harjoittajain pysytellä salassa. Wähitellen owat olot muuttuneet.

Ensin yläluokkalaiset jättiwät Jumalan sanan julkisen käyttämisen. Jokainen oiwalsi kyllä, miten „uskonnollisuus“ on tarpeellinen siwistymättömille joukoille. Mutta siwistyneille riitti, kun joskus suurina yhinä kotona luettiin kaunis saarna ja määrättyinä aikoina käytiin Herran Ehtoollisella. Maakauppias oli puotilaisena kaupungissa nähnyt, että kirkossa käy wain alempi kansa. Maalla hän jo edusti parempaa luokkaa, eikä kirkonkäynti hänelle ollut tarpeellinen. Niin oppi toinen toiseltaan tätä siwistystä.

Rohkeus kaswoi. Wapaa- ja edistysmielisyyden nimessä sinkautettiin yhä ylimielisempiä kielteisiä wäitteitä. Oli joukko lehtiä, jotka pitiwät tällaista kunniana. Tieteitten wiimeiset tulokset saiwat tuon tuostakin wahwistaa walistumutta mielipidettä. Tuliwat sitten agitaattorien laumat. Ristiin rastiin he kulkiwat ympäri Suomen. Jo aukeniwat sywien riwien silmät näkemään, miten uskonto onkin yläluokkalaisten keksintöä joukkojen pimittämiseksi, jotta nämä tyytyisiwät lupauksiin taiwaan autuudesta ja porwarit saisiwat häiriintymättä kartuttaa pääomiaan. Ja kun sellaista walistusta on harjoitettu kymmeniä wuosia, ihmeksi jos jo on näkywissä tuloksia.

Niin, tulokset owat kaameat, kaameat jo ennen sotaa, ja nyt yli mitä kukaan on woinut uuilla mahdolliseksi.

Tästä surkeudesta on mahdollista selwiytyä. Mutta ainoa tie on nöyrtyminen Jumalan edessä. Jos toinen syyttää toistaan, ei tule mitään. Sama kyltwö on wain kantanut erilaisia hedelmiä maaperän mukaan. Toisessa on hedelmä sitä laatua, että hän joutuu maallisen oikeuden rankaisewan käden ulottuwiin, toinen jaksaa pysytellä sen ulkopuolella. Mutta Jumalan edessä on riittäwästi syytä niin toisella kuin toisella. Kääntymys on sentähden tapahtuwa kaikissa. Warsinkin on nyt johdossa olewien henkilöiden menettely ratkaisewaa laatua. Ei riitä että hywänsuopaisesti tunnustetaan kirkon työn merkitys. Johtomiesten, niin ylä- kuin alaluokan, on lähinnä etsittäwä Jumalan kaswoja. Heidät on etupäässä nähtäwä Herran huoneessa, ja heidän on läyinnä pantawa pois pahentawa meno. Muutoin on tuo hywänsuopaisuus ainoastansa entistä ulkokultaisuutta, josta nykyinen kurjuus on alkuisin.

Jos kansa palaa hylkäämänsä Herran kaswoja etsimään, niin kyllä se on autettawissa. Jumala antaa sille kansalliset rikokset anteeksi ja hän tekee maan terweeksi.

Saammeko wielä nähdä Suomen maan terweenä?

Itä.

Olisi niin mieluista tuudittaa itseään siihen luuloon, että tämä maailmansota on wiimeinen, ja että semminkin Suomessa ollaan wyöryn lopussa. Todellisuudessa ilmenewät oireet kuitenkin armottomasti häwittäwät tällaiset kuwittelut.

Onhan mahdollista, että tämä sota on wiimeinen warsinaisen militarismin, eli sotilas- ja walloitushengen aiheuttama maailmansota. Mutta suurten ristiriitojen aiheitten poistamisesta ollaan kaukana. Mahdollisesti on kansojen wapausaate sellaisella painolla esitetty nykyisen sodan aikana, että tämä tulee olemaan sodan tuloksena. Mutta warsinaiset ristiriidat eiwät enää koske niin paljon kansojen keskinäisiä suhteita, kuin eri kansanluokkien harrastuksia koko maailmassa. Ainoastansa suurilla myönnytyksillä on saatu lewottomia aineksia rauhoitetuiksi sodan aikana. Luonnollisesti sodan jälkeen useissa maissa seuraa sisällisiä jälkiselwittelyjä, ja warsin epätietoista on, jaksaako monikaan kansa selwitä niissä ilman mullistuksia. On pidettäwä Suomen erinomaisena onnena, että täällä jo ennen on ennätetty sosiaalisissa uudistuksissa muita pitemmälle ja jo kestetty niin paljon synnytyswaiwoja. Se awaa mahdollisuuksia selwitä edes wähän wähemmällä, kun hyökyaallot suuresta maailmasta tulewat.

Suurimmat waarat tullewat edelleenkin idästä. On jo kauan puhuttu keltaisesta waarasta, se on Aasian keltaisen rodun tunkeutumisesta länteen. Tämä ei woi olla tyhjää puhetta. Mutta tuskin on niinkään odotettawissa walloitussotaa, kuin hyökyä sekaisten kyppymättömien aatewirtausten turwissa. Ei rotukaan enää pane rajoja towerillisuudelle. Kanuunat ja linnoitukset eiwät siinä auta, kun ihmiset kulkewat rauhan hommissa, ja semmoista lakisäännöstä, joka uusien maailmankansalaisuusaatteitten aikana panisi salpoja tulwalle, ei woida aikaansaada, ja jos yritetään, antawat kanuunat painoa wapaudenwaatimuksille. Kysymys on wain siitä, lähtewätkö liikkeelle, ja onko lännessä kulolle syttykettä ja rutolle maaperää.

Lähtewätkö liikkeelle? Johan ne owat lähteneet. Ja jollei kaikki se, mikä wiime aikoina on tapahtunut, jouduttaisi liikettä, tapahtuisi jotain selittämätöntä. Rooman wallan loppuaikoina käytettiin sotilaina pohjan ja idän raakalaisia. Tästä oli luonnollisena seurauksena, että metsien ja arojen willien joukkojen katseet suunnattiin etelän ihanuuksiin. Ei tarwittu muuta kuin syäystä wain, ja niin liike alkoi. Kuin heinäsirkkaparwet he tulitwat, eikä siinä auttanut wastarinta. Nykyiset länsiwallat owat sodan aikana tuottaneet kaikenlaisia oppimaan europalaisten sodankäyntiä ja näkemään täkäläisiä oloja. Ja kaikkein arweluttawinta on, että Wenäjällä sodan aikana on ollut satojatuhansia kiinalaisia, jotka nyt Leninin koulussa owat saaneet nähdä ja omakohtaisesti kokea, miten kansa ottaa oikeutensa. Jaapani on jo sekin lähtenyt liikkeelle. Ei missään koko maailmassa luokkaero ole niin suuri kuin Indiassa ja Kiinassa. Kun niitten sadatmiljoonat alaluokkalaiset nousewat waatimaan ihmisoikeuksiaan, silloin alkaa myllerrys, jonka wertaista maailmassa ei koskaan ennen ole ollut. Kyllä Aasiassakin jo ruwetaan tietämään, mitä länsi on ja mitä siellä tapahtuu.

Mutta onko täällä syttykettä kulolle? Että itäisessä naapurissamme on syttykettä kaikelle wyörywälle sekawuudelle, ymmärtää jokainen. Mutta ei pidä liioitella länsiwaltojenkaan kuntoa. Meillä on luokkaero ollut enemmän teennäistä kuin todellista. Mutta kyllä Europan wanhoissa siwistyskansoissa juopa ylä- ja alaluokan wälillä wielä on sangen suuri. Siellä on todellakin kapitalisteja ja köyhälistöä. Joukossa on elinwoimansa menettäneitä kuolewia kansoja, joissa luonnollisesti on sitä enemmän wastaanottawaisuutta rutolle. Europan kansat tuskin ennättäwät saada sosiaalista kysymystä pois päiwäjärjestyksestä, ennenkuin wyöry tulee, ja silloin on syttykettä kyllä.

Miten wähän wastaisissa mylleröimisissä kanuunat sekä maantieteelliset ja kansalliset rajawiiwat merkitsewät, osoittaa muuan warsin huomattawa ilmiö Brest-Litowskin rauhanneuwotteluista. Meihin teki Leninin esiintyminen, kun hän ei ollenkaan ottanut huomioon Wenäjän asemaa woitettuna, sellaisen waikutuksen kuin mies olisi ollut hullu. Sitä hän warmaankaan ei ole ollut eikä ole. Hänen kannaltaan eiwät sodat tällaisia asioita ratkaise, eikä ole olemassa waltakuntia: Ainoa pätewä tekijä on hänelle maailman köyhälistö. Saksan köyhälistö petti hänet, ja siten hän on wapaa edeswastuusta! Tällä kertaa tuollainen kanta esiintyi liian ennenaikaisena, mutta tulewaisuuden enteenä se on merkille pantawa ilmiö. Kaikki kehittyy nyt yleismaailmallisuutta kohti.

Suomi-parka ei ole sekään wyöryn lopussa. Kyllä se on alussa. Miten se selwityy, kun suurmullistukset tulewat, on Jumalan kädessä. Jos täällä on yhtenäinen, isänmaahansa ja kansallisuuteensa kiintynyt, tyytywäinen ja siweellisesti terwe kansa, liewentywät wyöryn waikutukset.

Matkustaminen Suomen Waltionrautateillä on wiime wuosina käynyt oikein kiusalliseksi wallalle pääseen raa'an käytöksen takia. Sitä hauskemman waikutuksen on tehnyt yleisön käytös nykyään. Kyllä näkyy, että Suomessa on tapahtunut puhdistus. Kun nyt wain woisimme säilyttää tätä tilaa. Laillisuuden maassa pitää wielä tupakoitsijainkin oppia ehdottomasti noudattamaan annettuja määräyksiä, eikä tupakoida muualla kuin omissa osastoissaan. Kun ne wielä saadaan laillisuuden kannalle, on jo aika hywä matkustella.

Sortawala 1918
Suomen Kirkon Sisälähetysseuran Kirjapaino.